

faa en Lov, netop saaledes affattet, som den vilde blive efter Vedtagelsen af dets Ændringsforslag. Det vilde være sangvinsk at vente det, idet det jo vides fra tidligere Forhandlinger, at der er afvigende Anskuelse til Stede hos andre Dele af Lovgivningsmagten, som Folketinget er nødt til at tage Hensyn til.

Jeg siger ikke dette for i fjerneste Maade at behrejde Udvalget dets Fremgangsmaade. Udvalget har selvfølgelig ment at ville benytte den Trang til Imødekommen, som jeg antager er til Stede, og som altid bør være til Stede, og først da at gaa ind paa Eftergivenhed, naar Sagen kommer i Fællesudvalg. Det staar saaledes for mig, at Udvalget vil fastholde, hvad Folketinget tidligere har vedtaget, se, hvorledes Landstinget og Regeringen stiller sig, og saa i et Fællesudvalg komme overens om de Divergenspunkter, der ville fremkomme. Det siger jeg ikke et Ord imod, den Fremgangsmaade kan være fornuftig og bekvem. Jeg har personlig Tvivl i saa Henseende, men jeg giver Udvalget Ret i, at det har taget den Stilling. Jeg kan imidlertid ikke lade Ændringsforslagene, mod hvilke jeg ikke har noget væsentligt at indvende, gaa glat igennem uden at gøre de samme Tvivl gældende, som jeg i Forening med et andet Medlem i Fjor gjorde gældende paa effektiv Maade ved Ændringsforslag, nemlig min stærke Tvivl om, hvorvidt det vil være forsvarligt at vedtage Ændringsforslagene i den Form, hvori de foreligge, og hvorvidt det med Føje kan siges, som den ærede Ordfører udtalte i Begyndelsen af sit Foredrag, at disse Bestemmelser ere fuldt betryggende for Statskassen. Jeg kan ikke frigøre mig for en stærk Tvivl i saa Henseende, nemlig paa det Punkt, som for mig er Hovedsagen, at man for bestandig vil fiksere, at det skal være tilstrækkeligt, at Ejeren skal være i Besiddelse af $\frac{1}{10}$ af, hvad Ejendommen skal koste. Jeg tror, at for saa vidt der skal være fuld Betyngelse for Statskassen, hvad den ærede Ordfører jo vil, der skal være, skulle vi søge at komme dertil, at det normale bliver, at den paagældende ejer $\frac{1}{6}$ af Ejendommens Værdi. Jeg er enig med den ærede Ordfører i, at det vil være sjældent i det Øjeblik, Loven træder i Kraft at træffe en Arbejder, der kan præstere et saadant Beløb. Fordrer man nemlig — og det er tidligere udtalt — at den paagældende foruden, hvad der behøves til Besætning, skal eje ca. 800 Kr. for at komme i Besiddelse af en saadan Jordlod med

Bygninger, bliver det næppe selve Landarbejderne, men snarere velstaaende Boelsmænd eller Husmænd eller Gaardmandssønner, som der her vilde blive Tale om, og det er jo ikke Hensigten. Det er ikke den Samfundsklasse, man fortrinsvis vil lade Staten støtte, det vilde være ganske uforvarligt. Jeg kan derfor gaa ind paa, at de paagældende skulle have noget mindre at begynde med. Naar jeg ikke atter i Aar har fremsat det Ændringsforslag, jeg fremsatte i Fjor, er det, fordi det da ikke mødte nogen Tilslutning, jeg tror fremdeles, det er rigtigt, men jeg er dog ikke saa stærk i min Tro, at jeg vil forsøge paa at paadutte andre mine Anskuelse. Jeg forbeholder mig blot Retten til at beholde min Mening. Jeg tror derfor fremdeles, at det man bør søge hen til, naar der ikke kan opnaas Enighed om, hvad Folketinget her fremsætter som sit Ideal, nemlig at forandre $\frac{1}{6}$ til $\frac{1}{10}$ — og det tror jeg ikke, der kan — er en Gennemførelse af det Princip, der laa til Grund for mit Ændringsforslag i Fjor, nemlig, at man skal fordrer, at den vedkommende det første Aar skal eje $\frac{1}{10}$ og saa for hvert Aar, der gaar, forlange 100 Kr. mere. Der er ikke det mindste til Hinder for, at en ung Mand, der erhverver sit Livsophold som Landarbejder, med stor Lethed uden noget som helst Afsavn hvert Aar kan lægge 100 Kr. til Side af sin Fortjeneste, og saa vil han, naar han i Aar har 400 Kr., men der ikke er Plads til ham nu, kunne lægge de 100 Kr. til Side og næste Aar, naar vi forlange 100 Kr. mere, har han de 500 Kr. og saa fremdeles. Jeg tror, at dette Princip er fornuftigt og anvendeligt.

Jeg er ikke enig med den ærede Ordfører i, at der skulde være noget fortjenstligt i at skyde Sogneraadene til Side og ikke ville tillade dem at udtale et Skøn over, hvorvidt der er Behov for en saadan Huslod eller ej. Jeg tror ikke, at Sogneraadene i Almindelighed have gjort sig skyldige i noget Overgreb eller Misgreb, der kunde berettigge Tinget til at vise dem en saadan Mistillid som den, der efter mit Skøn ligger i, at man skyder deres Skøn til Side. Jeg tror ikke, at Udvalget skulde have gjort det, men jeg tillægger det ikke nogen overvejende stor Betydning. Jeg er enig i Ændringsforslag Nr. 8, der forandrer Statens Anvendelse af Midler meget betydelig, jeg tror ikke, der er noget betænkeligt derved. Skal Statskassen tage den sidste Prioritet med den største Risiko, kan den lige saa godt tage den første Prioritet med den mindste Risiko.